

Fertőtlenítve!

KIS LAP

... KISZALADT ELÉJE. (Lásd a 307 lapon.)

XLIII. kötet, 20. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. november 13-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

9. SZÁM.

JA.

szakugyan
jelentését
szom. —
sen vissza
ak annál
ha »kell«
helyébe
mert éppen
A magyar
(lám most
a sokféle
után, ha
alkalmazok
t már sok
atol te is.
le már ez
ismereteid
n irtad le
tanítótok
ut meg is
emes nyil-
tanító az,
ikuleczky
Kis Lap»
ami ked-
adságának,
e Oszkár.
a szerzője
Kis Lap»
es dolgozó
gondja rá.
notokra. —
ságos ko-
iféle ír, se
lod át, aki
k« uj bő-
A »Forgó
n (kiadta
k. Minden
a vidéken
is rajzolják
szkodásait.

t papirosra
F. b.

k és meg-
ámmal el
F. b.

naeum-épület.
apesten.

A REJTELMES SZOMSZÉDOK.

— Elbeszélés több képpel. —

MÁR jó negyedórája mult, hogy Imrike folyvást ott állt az ablakban és figyelmesen, azaz inkább kíváncsian nézegett ki. Akkora fiu, mint ő, aki maholnap már tízéves lesz, ennél jobb mulatságot is találhatott volna magának, mert ott az utcán ugyan édes kevés látni való volt, legföljebb néhány megrakott szekér a szomszédház előtt. De Imrikének már ez is elég mulatságára szolgált, sőt éppen ezt találta nagyon érdekesnek.

Hogy ilyen szerény mulatsággal is beérte, annak megvolt a maga oka, még pedig az, hogy Imrike csöppet sem volt szórakozás dolgában elkényeztetve. Hosszu ideig nagy betegség gyötörte, ki sem járhatott a szobából, és ki tudja mi lesz vele, ha olyan nagy ápolása nincs. De hát az apja éppen orvos volt, még pedig jeles orvos, aki nagy figyelemmel gondozta és pótolta Imrikének még az anyját is. Mert anyja már nem volt Imrikének; több esztendővel ezelőtt halt meg, s így a kis fiu nem is igen emlékezett reá.

A hosszú, nagy betegségből már kilábolt Imrike, és ő maga voltakép már teljesen egészségesnek tartotta magát. De az apja még most is féltette. Látta, hogy még gyöngé, könnyen megárthat neki akármi. Otthon tartotta tehát és ki sem volt szabad lépnie a házból.

Otthon is tanulgatott, játszogatott, ahogy tudott. A tanulással még csak megvolt valahogy, mert Bérczy ur, az ő apja, derék fiatal tanítót járatott a házhoz, aki pontosan végeztette Imrikével a leczkét; de már a játékban nem volt ilyen segítsége. Igen, ha apja most is annyi időt tölthetne vele, mint akkor, mikor még nagy beteg volt; csakhogy az orvosnak sok a dolga a házon kívül; sorra kell járnia betegeit, kevés ideje jut az otthoni pihenésre. Pajtása pedig Imrikének jóformán nem is volt. A vele egyvivásu fiuk semmi mulatságot sem találtak benne, hogy ott üldögéljenek vele a szobában s szép csöndeskén beszélgessenek, minden pajkos játéktól óvakodjanak, mert Bérczy ur megtiltotta a zajongást, fölhevülést. Nem is járt Imrikéhez senki.

A baloldali szomszéd házban laktak ugyan ismerősök, és itt volt is egy kis leány, Juliska, aki eljárógatott volna Imrikéhez. De ezt meg Imrike nem szerette.

— Azt még nem bánám, ha csufolnának is, hogy leány-pajtásom van, mondogatá magában. De ez a Juliska olyan gonosz! Mindenkire rosszat beszél és szemtől-szembe is szereti boszantani az embert. Meg is mondtam neki, hogy jobb szeretem, ha nem látom, és apácska is helyeselte. Ő nem igen szereti őket; jól tudom, bár nem mondja. Inkább vagyok magam, hogysen boszankodjam és pörlekedjem.

Igy hát nem csoda, hogy ritkán talált mulatságot s így bizony már az is érdekes volt neki, ha az ablakból va-

lami szomszéd
ujság
A jobb
nagy tá
denféle

— V
Imrike.
Pedig ez
ugyan l

Hogy
persze n
vel sok
volt. A
azzal fo
szomszéd
különös

— I
semmi e
kéhez.
széd-ház
tanulni.

Ezt l
sajnálta
mit eme
leczkét
egy na
irmia, s
kezdett.

— T
dem töl

Klári
volt, a
ben tar
ez is n
de most

— H
relték
dolgozn
tenek,

lami szokatlant láthatott. Az pedig nagy újság volt, amit most pillantott meg. A jobboldali szomszéd ház előtt több nagy társzékér állt meg s ezekről mindenféle holmit hordoztak be a házba.

— Valjon mi történik ott? tűnődött Imrike. Mintha ide költöznek valaki... Pedig ez a ház már két éve üresen áll... ugyan ki fog benne lakni?

Hogy ki fog ott ezentul lakni, azon persze mindhiába tűnődött. Pedig, mivel sok ideje került rá, nagyon kíváncsi volt. A tanítót is, mikor ez megjött, azzal fogadta, hogy valaki beköltözik a szomszéd házba. De a tanító ebben semmi különöset sem talált s közönyösen felelé:

— Igen, láttam. De azzal nekünk semmi dolgunk. Fogjunk hozzá a leczkéhez. És ne jártasd az eszedet a szomszéd-házon, mert akkor nem fogsz tudni tanulni. Pedig ez a fontosabb.

Ezt Imrike maga is belátta, ámbátor sajnálta, hogy nem nézegetheti tovább, mit emelgetnek le a szekerekről. De a leczkét nem mulaszthatta el, aztán még egy nagyobb feladványt is meg köllött írnia, s mire elkészült, már sötétedni kezdett, azután el is mentek a szekerek.

— Talán tudja Klári néni. Megkérdelem tőle.

Klári néni, a jó öreg, gazdasszony volt, a ki Bérczy urnak a házat rendben tartotta. Nagyon szerette Imrikét, ez is mindig bizalommal fordult hozzá; de most ugyan hiába.

— Hallottam magam is, hogy kibérelték az üres házat. Már több napja dolgoznak ott mindenféle munkások: festenek, takarítanak, a kertet rendezik.

Bizonyosan valami előkelő uri nép költözik ide, felelé Klári néni.

— Igen, de kicsoda? faggatá tovább Imrike.

— Már azt bizony nem tudom, nem kérdeztem. De talán meg sem mondták volna, mert úgy látom, mintha titkolózának. De hát ez nem a mi dolgunk.

Ezzel aztán csak még inkább kíváncsivá tette Imrikét, ami egyébiránt arra volt jó, hogy nem unatkozott mikor besötétedett és a csöndes szobában magánosan várta, hogy haza térjen az apja vacsorára. Elképzelt mindenféle regényes, titokzatos históriát. Hátha valami nagyon érdekes szomszédok jönnek? Bizonyosan ki fognak járni a kertjökbe, ott pedig majd láthatja őket; mert az udvari szoba ablaka épp oda szolgál, s csak alacsony kerítés választja el az Imrikéék kertjétől.

— Hátha apácska tud róla valamit? gondoló aztán. Ő mindent tud. Jaj, csak már jönne haza! Aztán meg éhes is vagyok!

Még jó ideig kellett azonban várnia, mert Bérczy urnak épp ezen a napon nagyon sok dolga volt a betegeivel. Végére azonban mégis csak megjött. Imrike kiszaladt eléje és a nyakába kapaszkodott. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Jaj apácska, csak hogy itt vagy már! Olyan nehezen vártalak!

— Kissé megkéstem, az igaz. Nagyon éhes vagy, fiacskám? No, mindjárt vacsorálunk.

— Oh nem azért... de annyi mondani és kérdezni valóm van!

— Majd elmondod vacsora közben. Hadd tegyem le a felöltőmet és kalapomat.

Nem sokára ott ültek kettecskén, az asztalnál s az apa nyájasan kérdé:

— Nos, fiacskám, hát mi az a nagy újság? Csak nem volt valami hiba a leczkédnél a tanító urral?

— Dehogy! Ambár... igaz, hogy ma kissé nehezen ment a tanulás... de hát a tanító ur nem tágitott. Őt nem érdekli semmi egyéb, csak éppen a leczke.

— Az meglehetősen rendjén van, felelé az apa mosolyogva. Te persze néha máskép szeretnéd. Na, tudom én azt, magam is voltam ilyen kis diák, aki néha-néha nem voltam megelégedve a tanáraimmal.

— Oh, én meg vagyok tanítómmal elégedve, csak éppen ma szerettem volna, ha enged egy kicsit a leczkéből.

— Halljuk hát, miért? Még egy szóval sem emlitted, mi az a sok kérdezni valód?

— Hát... hát a szomszéd házról, mely oly rég óta üresen áll... hallottad már apácska?

— Mit? Történt vele valami? Most jöttem el mellette, de csak éppen úgy áll, mint eddig.

— A ház persze! De ma délután nem úgy volt. Ott állt a kapu előtt a sok

társzekér és mindenféle holmit hordoztak be a házba... és Klári néni azt mondja, hogy valaki beköltözik oda.

E szavakra Bérczy ur meglepően élénken felelé:

— Fölösleges erről valakivel beszélgetned! Ha éppen meg akarsz tudni valamit, kérdezd tőlem. Sok kérdezni valód ugyan nem lehet, mert semmi különös dolog sem történik. A ház eddig üresen állt, most kibérelték s ez nagyon egyszerű dolog.

— De sokan lehetnek, akik jönni fognak, olyan tömérdek holmit hoztak magukkal!

— Dehogy sokan! Egészen kicsike család lesz az új szomszédunk: egy uri asszony és két lánykája.

Imrikének ez nem volt egészen kedvére.

— Két leány! Azt hittem, jönnek talán fiuk is... lesznek közel a szomszédban játszó társaim. De ha leányok... azokkal nem törődöm.

— No, ez nem igen udvarias és lovas beszéd, szólt az apa nevetve. Különböztetve azt hiszem, fiacskám, nagyon mind egy, akár törődöl velök, akár nem, mert alkalmasint kevés dolgod lesz velök; legföljebb az ablakból fogod őket nézni.

... OTT TEKERGŐZÖTT AZ ÜVEG VIZÉBEN.

(Lásd a 319. lapon.)

— Hát ismered őket, apácska?

Bérczy ur egy pillanatig gondolkozott, azután kissé elkomolyodva mondá:

— Igen, ismerem ... azaz ... majd csak ismerni fogom, mert értesítést kaptam. Egy beteg nő költözik ide két leánykájával s én leszek az orvosa. A betegnek nagy nyugalomra és csendességre van szüksége, azért jön ide ebbe a mi csendes kis városkánkba.

— De ha te ismerni fogod őket, apácska, akkor talán megengedik, hogy én is megismerkedjem azokkal a kis lányokkal? Hátha mégis... talán nem olyanok, mint az a kellemetlen Juliska?

— Erről nem tudok semmit, fiaes-

... KIVITTIÉK A PIACZRA. (Lásd a 319. lapon.)

kám. És jól figyelj arra, amit most mondok. Az új szomszédaink nekünk nem jó ismerőseink, nem rokonaink, semmi közünk az ő dolgukhoz. Én mint orvos fogok bejárni a házba, amint ez kötelességem mindig, mikor bárhová hívnak. Te azonban ha láttál vagy hallottál is valamit, ne beszélj az új szomszédokról soha senkinek.

— Oh, azt könnyen megigérhetem, kedves apa. Ha csak leányok, elég lesz az ablakból látnom őket.

— Annál jobb. Ne is törd rajta tovább a fejedet.

Imrikének rosszul esett a csalódás. Olyan szépen elképzelte már délután, milyen kellemes lesz az, ha ide a szomszédba valami hozzá való pajtások

költöznek be, akikkel könnyen megismerkedhetik akár a kert alacsony kerítésén át is, aztán majd szépen átmásznak egymáshoz, és vigan lesznek. Hát mind-ebből semmi sem lesz, pajtások nem jönnek, csak két leány, akik bizonyosan afféle kényes, félnék kisasszonykák, a mamájok meg beteg, aki miatt alkalmasint még a kertben is csak lábujjhegyen fognak járni. Ez nem ér semmit.

— Ez nem ér semmit, ismétlé magában. Fogadni mernék, hogy még csak egy kuatyácskájok sem lesz... no persze, hiszen a kutya ugat, pedig csöndességre van szükség... de még talán egy árva macskájuk sem lesz.

(Folytatása következik.)

AZ ÖREG VIGYÁZ.

(Képpel a 312–313. lapokon.)

ÖREG „Vigyáz” kutya
Lánczra van kötözve,
Nagy, széles nyakában
Fénylik rezes örvé.

Előtte a csontok
Csupaszra faragva,
A mély serpenyő is
Tisztára kinyalva.

Szűk a házikója,
Benne alig tér el;
Heverő szalmája
Tele törmelékkal.

Ha néha megmozdul,
Közel tolvaj nincs-e:
Nyakán és a lábán
Megzördül bilincse.

Egyet mordul, kaffjan,
És megint lefekszik;
Estig meg se mocczan
S elméláz, ugy tetszik.

Csak akkor derül fel,
„Fürjes” két magzatja:
Két apró vizslácska
Ha meglátogatja.

Két fekete kölyök:
— Olyan mint a tinta —
Ott ugrál előtte,
Véknyakat nyaffintva.

De igazi kedve
Csak estére jő meg;
Akkor már az udvart
Sem találja bönök.

Lezörren a láncza,
Körül csahol, vágat,
Gonosz emberektől
Örízve a házat.

A KOKO FECSEGÉSE.

— Kíesi beszélyke Tamás láésítól. —

ÁTTATOK már papagájt? Akárhányat, fogjátok rá felelni. És ha azt kérdem, hallottatok-e már papagájt? Erre is sokan fogják mondani, hogy hallottak. Nem valami ritkaság; minden felé láthatni ezt a rikácsoló madarat és sok van köztük olyan, hogy beszélni tud. Valóságos, jól érthető szavakat ejt és igen könnyen tanulja meg.

Nagyon mulatságos az ilyen madár, ugy-e? Fogadni mernék, hogy alig akadna köztetek, aki ne azt felelné, hogy nagyon mulatságos. Nem is mondom én, hogy nem az. De nagyon sokáig éppenséggel nem így vélekedtem; sőt mikor már olyan diák-ember voltam magam is, az egész madárvilágból éppen a papagájt gyűlöltem leginkább. Ennek pedig az a gonosz, fecsegő Koko volt az oka. Akkor legalább ugy hittem.

Ugy esett annak a sorja, hogy egyszer a nagy vakációban nem volt számomra otthon hely. A kisebbik testvérem

himlőbe esett és nehogy én is megkapjam, elküldtek hazulról.

— Irtam Kata nénémnek, szólt az apám. Holnap oda mégy és ott maradsz néhány hétig.

Örültem is ennek a hirnek, nem is. Csak egyszer láttam még Kata nénit és mondhatom, nem szerettem meg. Vendégül volt nálunk, mégis úgy ránczba szedett, mint káplár a regrutát. Ő előtte ugyan nem lehetett illetlenkedni, helytelenkedni, mert semmit sem hagyott szó nélkül. Öreg, ránczos arcza szörnyű módon veszedelmesen komoly volt, és apró, szürke szemével oly élesen tudott nézni, hogy azt hittem, kitalálja még azt is, hogy mit gondolok.

Az tehát nem volt nagyon kedves kilátás, hogy a Kata néni keze alá kerülök. De az meg kellemes volt, hogy kijutok hozzá a szép falusi lakba, a nagy kertbe, mezőre, erdőbe, a melyekről már sokat hallottam. Erre meg nagyon kíváncsi voltam, mert addig még alig voltam kívül a mi nagy városunk szűk utcáin.

Félig örvendő, félig szepegyve indultam tehát utnak. Szüleim nem kísérhettek. Csak egy öreg cseléd jött velem és adott át a néninek. Kata néni bizony nem sok czerimóniát csinált velem, még csak élembe sem jött a ház elé. Az ebédelőben találtam, amint javában készítette a télire való befőttet.

— Na, megjöttél? Jól van. A Zsuzsi majd megmutatja a szobádat. Ott a magad ura leszel; csak nagy lármát ne csapj, mert lármát nem tűrök a házamban. Erted?

— I... igen is.

— Azért hát a tornáczon, folyosón se produkáld a csinyeidet, mert kikapsz! A kertbe elmehetsz, amikor akarsz, de a virág-ágyakat le ne taposd, a gyümölcsfáknak békét hagyj, annyit mondom!

Már ezt nem szerettem hallani. Milyen jó volna a fákra mászni és gyümölcsöt

eszegetni. Kata néni pedig mintha leolvasta volna az arcomról, mit gondolok.

— Körtéhez, almához ne próbálj nyulni; majd én magam adok, a mennyi szükséges. Ha pedig ugrándozni akarsz, ott van a kerten túl a mező, a mezőn túl meg az erdő, ott kedvedre futkoshatsz. De a ruhádra vigyázz, rongyosan, sárosan haza ne kerülj, mert azt nem szenvedhetem. Aztán ebédre, vacsorára pontosan itthon légy, mert nem várunk. Aki nem jön idején, nem kap semmit.

Ilyeténképen mindjárt tisztában voltam vele, mi szabad mi nem. Tetszeni azonban ez sehogyszem tetszett, és tisztában voltam azzal is, hogy Kata néni az ő ránczos képével, szurós szemével valósággal olyan, mint a mesében a gonosz boszorkány.

Ezt persze csak gondoltam, de nem mondtam. E mellett, az igazat megvallva, nem igen volt aztán semmi bajom. Pompás ebédeket, ozsonnákat kaptam, közben pedig bolyonghattam, amerre nekem tetszett.

— Elég nagy fiu vagy már, vigyázhatsz magadra, szólt a néni és nem igen kérte számon, hol jártam, mit csináltam.

Mindjárt az első napon érdekes fölfedezésre bukkantam. A ház előtti hosszú tornác sarkában nagy kalitkában tarka tollu papagáj gubbasztott. Nagyot bámultam rá, amint megálltam előtte; de én is nagyot bámultam rá és roppantul megörültem neki. Még javában bámultam, mikor éppen arra jött Kata néni. Nem tudtam, szabad-e a papagájjal mulatni, hát megkérdeztem.

— Szabad, felelé, csak ne boszantsd, ne rikácsoltasd ezt a kellemetlen jószágot. Azért tettem ide ki a sarokba, hogy ne zavarjon. A lányom küldte ide, hogy viseljem gondját, amíg ő oda jár a fürdőbe. Nem tudom, mit szeret rajta azért, hogy néhány szót ki tud mondani. Közben majd megsiketít rikácsolásaival. Na,

neked bizonyosan jobban fog ez a lár-
más Koko tetszeni.

Ebben igaza volt. Reppantul meg-
szerettem Kokót, és ami még nagyobb
örömemre szolgált: Koko megszeretett
engem. Nyilván szokva volt hozzá, hogy
foglalkozzanak vele, beszélje-
nek hozzá; itt pedig elha-
gyottan unatkozott, tehát
megörült, hogy bennem paj-
tása akadt.

Foglalkoztam is vele so-
kat, kilesve, mikor jár a néni
messze valahol a kertben.
Mert Koko barátom csak-
ugyan lármas atyafi volt, nem
tudott csöndesen diskurálni.
Mihelyt megpillantott, már
messziről torka szakadtából
rikácsolt s közben tisztán
érthetőleg mondá:

— Jó reggelt! Jó napot!
Koko éhes! Koko jó!

Mikor először hallottam
beszélni, valósággal megijed-
tem és úgy bámultam reá,
mint valami eleven csodára.
De aztán lassan, lassan eszem-
be jutott, hogy nincs ebben
semmi csoda, hiszen mindenki
tudja, hogy a papagáj beszél-
ni tud.

Az én Koko barátom meg
igen jeles szónok volt. Iga-
zán fényes tehetségei voltak
s amit kétszer-háromszor hal-
lott, már utána mondta. Akár-
hány figyelmetlen diák nem
tanulja meg oly könnyen a
leczkét. Ennek a fölfedezés-
nek természetesen nagyon
megörültem, mert így érde-
kes mulatságra találtam.
Akár órákig is elálldogáltam
volna Koko előtt s éppen
csak az volt a baj, hogy a

nyugtalan kópéja egy pillanatra sem
fogta be a száját, hanem fecsegett, riká-
csolt, ismételte a betanult szavakat. Ne-
kem ez kitünő mulatság lett volna, ha
minduntalan futással nem kell vala-
menekülnöm. Mert mikor a néni közele-

Az ÖREG V... (a 310. lapon.)

gett, gyorsan pusztultam onnan, nehogy
rajta kapjon, hogy én csapok a papagáj-
jal akkora lármát.

— Jaj, fussunk, jön a vén boszorkány!
Ezzel bucsuztam el akárhányszor a
kedves madártól. Rendesen már messzi-

ről láttam a nénit, vagy hallottam a hang-
ját és sikerült elosnom, mire ő odaért a
kalitkához, hogy megtudja: miért nyug-
talankodik és lármas a Koko annyira?

Több napig folyt ez így szépen s én
nagyon meg voltam elégedve, hogy olyan
jól ki tudok fogni a nénin.
Soha sem kapott rajta és
nagy gyönyörűségemre meg-
történt az is, hogy az okos
madár figyelmeztetett. Mert
ha ő pillantotta meg először
Kata nénit, ő mondta:

— Jön a vén boszorkány!
Jön a vén boszorkány!

A kópé, amit néhányszor
hallott, magától is megta-
nulta, nem kellett biztatni.
Igy aztán még jobban meg-
szerettem. Tudtam volna csak,
hogy milyen árulót neveltem
magamnak benne! No, meg-
tudtam nem sokára.

Egy napon, mikor Kata
néni közeledtére megint elfu-
tottam, vigan nevetve meg
sem álltam, míg ki nem értem
a mezőre. Ott elbolyongtam
nagy ideig és csak akkor
tértem haza, mikor már nagy-
on megéheztem az ozson-
nára. A ház előtt befogva
találtam a néni kocsiját s
azt hittem, hogy kirándul
valahová. De a szobába érve,
láttam, hogy éppen nem ké-
szülődik. Hanem igen is nagy-
on furesa pillantást vet
reám!

— No, csakhogy megjöt-
tél, mondá. Jöszte csak, meg
akarok tudni valamit. Jójj
velem.

Mentem s nem csekély
meglepetésemre, Koko felé
mentünk. Meglepetésem csak-

hamar szörnyű zavarra változott, mert amint a papagáj közelébe értünk, a semmiházi madár teli torokkal kezdte kiabálni:

— Jön a vén boszorkány! Jön a vén boszorkány!

Kata néni felém fordult és kemény hangon kérde:

— Kitől tanulta ezt Koko?

Azt sem tudtam melyik lábamra álljak. Ötöltem-hatoltam, azt pedig mai napig sem tudom, hogy az arczom sárga, zöld vagy kék színt váltott-e. Annyi bizonyos, hogy beszélnem egészen fölösleges volt, viseletemmel is elárultam magamat. De Kata néni éppenséggel nem pattogott aztán nagyon haragosan, csak ennyit mondott:

— Tudtam ugyanis, csak meg akartam teljesen bizonyosodni. Most már tiszta előttem, hogy te azok közül való vagy, akik szemben nyájaskodnak és illedelmesekek, mert kénytelenek vele, de háta mögött csufozzák azt, aki szivességet tesz velök. Barátocskám, ez nagyon rut és megvetésre méltó tulajdonság. Ilyen embert én nem tűrök a házamban. Fogd a kalapodat. A holmid már össze van csomagolva, a kocsit vár, rögtön indulsz.

Nagy rémületemben, mi türes-tagadás, sirva fakadtam. Kérleltem a nénit, ígértem minden szépet és jót, de ő csak annyit felelt:

— Eddig nem volt panaszom amiatt, ahogy szemtől szembe viselkedtél. De titokban másképp gondolkozol, nekem pedig semmi szükségem rá, hogy háládatlan csufozkodót tartsak magamnál. Atyáddal ugyanis megegyeztem, hogy ha nem leszek veled megelégedve, adjalak be ide a szomszéd városbeli intézetbe.

Ekkor ijedtem csak nagyot. Hallottam híret annak az intézetnek. Egy kérelhetetlenül szigorú nevelő intézet volt az, hova olyan vásott fiukat adtak, akikkel már sehol sem boldogultak. És sokan

közülök a nagy vakációt is ott töltötték, kemény regula alatt. Ha oda kerülök és megtudják otthon a pajtásaim, vége a jó híremnek.

Pedig oda kerültem, a néni nem kegyelmezett. És olyan keserves vakációm soha sem volt sem azelőtt, sem azután.

Eleinte dühös voltam a néniére s azzal töltöttem ki mérgemet, hogy elgondoltam: mégis igazam volt, csakugyan valóságos gonosz boszorkány, hogy ilyet tett velem. De aztán lassan-lassan mást is kezdtem gondolni az unalmas órák alatt, mikor a nevelő felügyelete alatt feszes léptekkel sétálgattunk az udvaron s fájdalmasan gondoltam vissza a néni szép házára, a kertre, mezőre, erdőre. Milyen jó dolgom volt ott! A néni csak azt kívánta, hogy rendet, csendet tartsak a ház körül. S én ezért vásott gyermek módjára gondolkoztam róla. Elfogadtam volna jóságát és titokban mindvégig háláttalul gondolkoztam volna róla.

Kifecsegte Koko. Jól tette. Eltökéltem, hogy máskor jobban meggondolom, ki és mi érdemes a gúnyra, s még a háta mögött sem dobálom követ az, aki engem kenyérral tart jól.

KINÁLÁS.

Piczike
Miczike,
Tejecske
Tetszik-e?

Ide jöjj
Izibe,
Mert bizony bekapja
A torkos Gizike!

A BŰVÖS HAL.

— Mese hat képpel. —

OL volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren túl, de a nagy üveghegyen innen, volt egyszer egy fiu, kinek Csombók Pista volt a neve. Olyan vásott ficzkó volt, hogy hét országban nem akadt párja, és hozzá képest Roszesont Ferke, Vad Laczi és Rontó Pali csupa merő szelid bárányoknak látszottak volna.

Szeri-száma nem volt a tömérdék szörnyüiséges csinynek, amit Csombók Pista elkövetett. És az még nem volt a legbosszantóbb, hogy elkövette; de az emberek majd megpukkadtak mérgökben, mert soha sem tudták rajta kapni. De hiába is kapták rajta: furfanggal, ügyességgel úgy kisiklott mind annyiszor, mint a csik a halász kezéből. Neki pedig éppen ebben telt a legnagyobb gyönyörűsége és mindig is csak azon törte a fejét, mivel fogja magát kivágni, ha valami újabb gonosz csinyt követ el. Biz' az valóságos jó szerencse, hogy nem ismertétek; még magam is örülök, hogy csak úgy hirtől tudom a viselt dolgait.

Hogy mit mindent követett el, azt holnap reggelig sem tudnám elmondani. De már a király-kisasszony tortájának a históriáját mégis csak el kell mondanom, mert ebből aztán sok más egyéb következett.

A király-kisasszony az öreg királynak a legkedvesebbik gyermeke volt. Így hát persze jó dolga is volt, mert mindjárt megkapott mindent, amit csak szeme-szája megkívánt. Kényes is volt a király-kisasszony,

ugy hogy még kenyér helyett is csak tortát evett. Utóljára már a tortára is kezdett ráunni és a király szakácsa kétségbe volt esve, hogy már most mit találjon ki? El is ment a királyhoz és letett a szolgálatról, mert már neki kifogyott a tudománya; nem tud olyan tortát, hogy a király-kisasszony érdemesnek találja bele harapni.

— Jaj édes szolgálóm, ne hagyj el! szolt az öreg király. Egész országomban te vagy a legjobb szakács; hát aztán hogy tudjon drága leányomnak más valaki jó tortát sütni?

— Biz' az baj, fölséges uram, királyom. De mikor már én sem tudok!

— Próbáljunk szerencsét. Előhivatom öreg barátomat, a nagy bűvész-mestert. Hátha ő tud valamit?

Előhívták a nagy bűvész-mestert, aki ott élt a nagy rengeteg erdő kellős közepén. Olyan öreg volt már, hogy a szakála majd a földig ért. Tudni pedig mindent tudott. Össze bujt tehát a szakáccsal és sütöttek olyan tortát, hogy sem azelőtt, sem azután soha király-kisasszony olyat nem evett.

Mikor a torta elkészült, az öreg bűvész visszatért a rengetegbe és meghagyta, hogy három esztendeig és három napig pihenni engedjek, mert ilyen fáradságos munkát már háromszáz esztendő óta nem végzett. Nem bánta a szakács, csak hogy kész a torta. Mindjárt jelentették is a király-kisasszonynak, aki így szolt:

— Most sétálni megyek. Hozzatok utánam a kertbe és tegyétek be a lugasba. Majd ozsonnára megkóstolom.

öltötték,
kerülök
m, vége

nem ke-
kaczióm
azután.
re s azzal
elgondol-
yan való-
ilyet tett
mást is
rak alatt,
tt feszes
on s fáj-
éni szép
e. Milyen
csak azt
artsak a
gyerkőcz
fogadtam
mindvégig
róla.
Eltökél-
ondolom,
s még a
övel azt,

y bekapja
Gizike!

Megtették amint parancsolta, és ott lesték, mit szól majd hozzá, ha megkóstolja.

Éppen ekkor pedig ott leskelődött Csombók Pista is a kerítésnél és szörnyen megfájdult a foga a tortára.

— Már azt én eszem meg, fogadom.

Keresztül mászott a kerítésen és egyszerre csak azt hallják a torta-őrző emberek hogy:

— Jaj, jaj! Segítség! A király-kisasszony a tóba esett! Mindjárt bele is hal!

Rettenetes ijedtséggel futottak mindahányan a tó felé. De ott a király-kisasszonynak nyoma sem volt. Már azt hitték, hogy lemerült a tó fenekére; kutatták is csákányokkal, mikor egyszerre csak ott terem a hátuk mögött a király-kisasszony és haragosan mondja:

— Mit pacskoltok itt a vízben? Nem megmondtam, hogy a tortát hozzátok utánam?

Nagyot bámultak, meg is örültek s az öreg király, ki már szintén ott volt, így szólt:

— Ne haragudjál, aranyos kis leányom! Azt hittük, hogy kedved kerekedett a vízbe fulni. De nagyon okosan tetted, hogy nem tetted. A csoda-torta pedig ott van a lugasban.

— Ott nincs. Már kerestem is! Én éhes vagyok.

Most megint majd holtra rémültek mindnyájan. Szaladtak a lugasba, keresték, kutatták, de biz ott a csoda-tortának hire sem volt. Ugy eltűnt, hogy még csak egy csöpp morzsája sem maradt meg kostolónak.

A király-kisasszony elájult, a királyi palota egész népsége pedig reszketett mint a nyárfalevél, mert az öreg király bőszen haraggal húzta ki kardját és megesküdött, hogy menten a saját felséges királyi kezével vágja le a fejét annak a hihetetlenül vakmerő gézengúzának, aki a király-kisasszony tortáját el merte lopni. És amilyen dühös volt, okvetlenül meg is teszi, ha egy nagy akadály nem állja útját. Még pedig az, hogy nem tudta, kinek a fejét vágja le, ki volt a tolvaj.

Az ám, ki volt a tolvaj? Keresték-kutatták, firtatták: de csak nem bírták kinyomozni. Akárcikre gyanakodtak, mind be tudta bizonyítani, hogy közel sem járt a tortához.

Mikor már nagyon sokat vesződtek a kutatással, az öreg király türelmetlenül szólt:

— Így nem boldogulunk, mást próbálunk. Királyi jutalmat tűzök ki annak, aki ezt a rejtélyes lopást földeríti!

Rögtön kihirdették a nagy jutalmat. Nem telt bele nagy idő, már jelentkezett a palotában egy suhancz, hogy ő meg tudja mondani, amire a király oly nagyon kíváncsi. Nem igen bíztak benne, mert nem éppen nagyon biztató külsejű ficzkó volt; de hát Csombók Pistát — mert ő volt az — nem lehetett könnyen elutasítani. Makaesul állította, hogy tudja ő, mit beszél. Ha nem eresztik a királyhoz, hát majd megírja a királynak, aztán lássák, mi lesz.

Bevezették tehát a királyhoz, aki szintén kételkedett, hogy ez a siheder meg tudja mondani azt, amit az ország legbölcsebb emberei nem bírtak

kisütni.
mondá
— Tu
nem tesz
szabni a

— E
már ne
zek nek
— E
hogya m

kisütni. De Csombók Pista bátran
mondá:

— Tudom biz' én! Csakhogy ingyen
nem teszem ám, sőt magam akarom meg-
szabni a jutalmat.

— Jól van! Amit csak kívánsz, min-
den meglesz.

— Akkor hát először is azt kívánom,
hogy aki a tortát elvitte, annak ne legyen
semmi bántódása.

... UGYANCSAK BÁNTA A PRÓBÁT. (Lásd a 320. lapon.)

— Ez nagy sor, szólt a király. De
már nem bánom, inkább megkegyelme-
zek neki, csak tudjam, ki volt hát.

— Helyes. Másodszor azt kívánom,
hogy mivel én megmondom azt, amit

az ország legbölcsebb emberei sem birtak
kisütni, hát ezentúl én legyek a legbölc-
sebb és épp ezért a király első taná-
csosa.

— Ezt meg is érdemled. Bizonyal

ugy lesz, csak igaz legyen, amit beszélsz és az igazi bűnöst nevezed meg.

— Az nagyon könnyű nekem. Tessék ide nézni. — itt van még egy darab a tortából. Én vittem el!

Ámultak, bámultak, mérgelődtek, de nem segíthettek a dolgon. A király szavát adta, tehát Csombók Pistának nem történt semmi baja, sőt a király első tanácsosa lett.

Ekképen fényes sorsra jutott a csínjével és még ma is ott lehetne a király mellett, mint hatalmas ember, ha ki nem tör rajta régi vásott kedve. Nem fért a bőrébe csupa jó dologtól.

Egy napon, amint a király mellett állt, látta, hogy az öreg király elszundikált a trónuson és előre bólogat a fejével.

— Ha most gombostűt szurok hátul a palástjába, majd jól megszurja magát, mikor felébred és hátra támaszkodik.

Hát ez csakugyan megtörtént s a király bőszen ordítá:

— Jaj a gézengúz! Ki tette ezt?

Csombók Pista, hogy magáról elhárítsa a gyanut, szintén kiabálni kezdett. És ekkor hibázta el a dolgot, mert így szólt:

— Hallatlan vakmerőség! Ki merésztelt gombostűt szurni a király palástjába?

De az öreg király sem esett még a feje lágyára. Gyorsan megértette a dolgot.

— Hát honnan tudod, te semmiházi, hogy gombostű szurt meg? Hiszen én nem mondtam! Ezt csak te tehetted! Jaj neked! A legmélyebb tömlöczbe veled! Így lakol a felségsértő.

Kimondva ki volt az ítélet, de még meg is kellett volna fogni a felségsértőt. Csakhogy erre nem voltak elég ügyesek a király katonái. Csak nevetett rajtuk Csombók Pista, s amint közeledtek, keresztül bujt a lábuk közt, felugrott az ablakra, onnan a fejük fölött éppen a király trónusára, majd meg az asztal alá, ezt meg rádöntötte üldözőire és már mindnyájukból kifogyott a lélekzet, alig lihegték, de Pista még nem volt elfogva. Talán még maig sem fogták volna el, ha jó szerencsájokra éppen akkor be nem toppan a király öreg boszorka-mester barátja, aki szörnyen haragos képet vágott.

— Azt hallottam, mondá kemény hangon, hogy a csoda-tortát, melyet én sütöttem, egy vásott ficzkó ette meg és te, oh jámbor király, ezt a gézengúzt még első tanácsosoddá titted.

— Hagyd el, öreg barátom, eléggé megbántam. Azóta már az én szent és sérthetetlen királyi személyemet gombostűvel piszkálta meg. Épp most akarnám elfogatni, de olyan sima, mint az angolna, kicsuszott a kezünkből.

— Jól van, legyen tehát angolna.

S ime Csombók Pista eltűnt és azon a helyen, ahol ő állt, egy fényes, sima, tekergőző angolna-hal vergődött. Mindnyájan álmélkodva, meghökkenve látták ezt, a vén bűvész pedig némán meghajlott és elment. Nem is látták többé.

Már ez olyan csoda volt, hogy akár el se hitte volna, aki nem látta a maga szemével. Volt pedig ott jelen két ügyes kis apród-gyerek, aki az egész csoda his-

tóriát por
egyszer
érdekesev
Hát felirt

Eltetté
az egész c
Az embe
nőttek, jö
király, al
esett, má
utána ur
is, az eg
Mert azó
tendő mu
már az u

Még f
éppen bel
kozott. E
mint hogy
előtt és
gólnát, m
folytonosa
képet 308
volt éppen
rály utol
egy kicsi
király lét
ott élt m
unalmas
lota. Szer
országoka
az Operen
is. Csak
uti társ
keze ügyé
— Ha
dolá. Itth
ves népen
lesz ebbő

tóriát pontosan leírta, mert a tanítójok egyszer azt mondta, hogy ami nagyon érdekeset látnak, hallanak, azt írják fel. Hát felírták és elítették az írást.

Eltették, lassan-lassan el is felejtették az egész csoda történetét ők is, mások is. Az emberek vénültek, a fiatalok felnőttek, jöttek nagy háborúk. Az öreg király, akiben a gombostűszúrás megese, már rég meghalt, de még az utána uralkodott fia is, meg a leánya is, az egykori kényes király-kisasszony. Mert azóta már jó ötven-hatvan éztendő múlt és annak az öreg királynak már az unokája ült a trónuson.

Még fiatal volt a király és mert éppen békeség volt, hát nagyon unatkozott. Egész nap sem tett egyebet, mint hogy állt egy nagy üveg medence előtt és bámulta a sima, nyugtalan angolnát, mely ott feszengett, tekerőzött folytonosan az üveg vizében. (Lásd a képet 308. lapon.) Mulatságnak ez nem volt éppen nagyon fényes, és a fiatal király utóljára is ráunt. Szeretett volna egy kicsit szétnézni a világban, mert király létére sem igen sokat látott még, ott élt mindig a palotában. Az pedig unalmas, ha még olyan szép is a palota. Szerette volna látni a szomszéd országokat, aztán a messziet, egészen az Operenciás tengerig, de még azon túl is. Csak hogy ehhez valami nagyon okos uti társ kellene, az pedig nem volt a keze ügyében.

— Ha nines, elmegyek magam, gondoló. Itthon majd csak meglesz a kedves népem nélkülem is. De igaz a! Mi lesz ebből az én szép halamból itt az

üvegben? Legokosabb, ha szabadon bocsátom, vissza eresztém a tóba. Ugyis eleget raboskodott már; hallottam, hogy már a nagyapám idejében is itt volt s hogy nagyon féltette. No, nem valami nagy kincs. Uszkáljon szabadon szegény! Mindjárt kiviszem magam a tóba.

Benyult az üveg medenczébe, hogy megfogja. De alig hogy megérintette, majd fölördített. Olyasmit érzett, mintha a ménkö csapott volna bele a karjába. Mert hát ez a furcsa angolna villamos volt. Hajdan az a vén boszorka-mester, úgy látszik, gondoskodni akart róla, hogy senki se nyulhasson hozzá. De a fiatal király most már csak azért sem akarta megtörni.

Előhívatta az udvar főembereit, hogy vegye ki valamelyik. De azok is mind éppen úgy jártak, mint ő maga. Aztán hívatta a szolgálkat, katonákat, de egyik sem boldogult s nem tudták a halat kivenni a medenczéből.

— Már pedig azt ki kell venni. Vigyék a nagypiaczra és hirdessétek ki, hogy aki kiveszi, meg is tarthatja, megsütheti, kiránthatja, ahogy jobban szereti. Mert jó kövér falat! mondá a király.

Kivitték hát nagy pompával a piacra (Lásd a képet a 309. lapon). Elöl haladt a hírnök, nagyokat fujt a trombitájába és elmagyarázta, milyen jó falatra tehet szert, aki kiveszi a király hizott angolna halát a viztartóból. Oda is gyülekezett sok nép és bámulta a furcsa kövér halat. S a bámulók közt volt két öreg katona is, akik egyszerre csak nagyot néztek egymásra.

— Hallod-e pajtás, szólt az egyik, emlékszel-e még arra az időre, mikor apród gyerekek voltunk a királyi palotában?

— Éppen ezt akartam kérdezni én is. Hát te emlékszel-e, mi történt egy napon azzal a gonosz Csombók Pistával?

— De éppen ezt akartam kérdezni magam is. Mert hát ez a csoda-hal senki se más, mint a Csombók Pista.

— Az ám! Bizony unalmas lehetett ott élnie hatvan esztendeig abban a szűk üvegben.

— Már én nem álltam volna, az bizonyos. De talán jó volna, ha elmondanók a királynak azt a régi históriát.

— Ha csak elmondjuk, talán el sem hiszi. De fölirtuk mi azt akkor, keressük meg az írást valahol a láda-fiában.

Megkeresték, megtalálták és elvitték a királyhoz, aki nagyon csodálkozott, mert ő eddig semmit sem tudott a dologról.

— Ez már más! Csakugyan nem volna rendjén, ha rántott hálnak vagy halpaprikásnak ennék meg azt a szegény Csombók Pistát. Másképp fogok intézkedni.

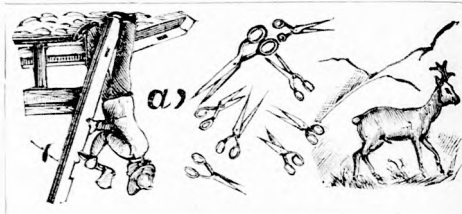
Ez alatt odakünn a piacon ugyancsak törte magát a sokaság, hogy megkaparítsa a csoda-halat. De hiába próbálgatták. Aki csak hozzá nyult, jajgatva kapta vissza a kezét és ugyancsak bánta a próbát. (Lásd a képet a 317. lapon.) Már el is mult mindenkinek a kedve a jó hal-evéstől, mikor újra megjelent a király hírnöke, belefújt a harsonájába és így szólt:

— Adatik tudtul mindenkinek, hogy a csoda-halat megölni és megenni nem szabad. De igen is kívánja a király ő

felsége, hogy a szegény hal kiszabadíttassék a fogságból, melyben immáron hatvan esztendeje szenved. Aki tehát ki tudja venni és elviszi a tóba, az királyi jutalomra számíthat.

(Vége következik.)

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 16-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

A	R	A	T	Á	S
R	A	V	A	SZ	
A	P	Á	LY		
T	A	N			
Á	GY				
S					

Helyesen fejtették meg: Baranyay Hilda és Ella, Kempeski Alice, Gállik testvérek, Weisz Aranka és Rudi, Baksay Mariska és Jolán, Goldschmidt Olga, Farkas Mariska és Olga, Adriányi Eszti, Szelvár Ilonka, Fodor Annikó, Gócz Mihály, Sáfár Emil, Oszvold Ella, Okruczky Mina és Laczi, Waldenbrunn István, Szőre Imrike, Baán Gergely, Mángold Irén, Murárik Berzi, Détsy Mariska, Haidt Margitka, Diner István, Baum Miklós, Franke Kálmán, Günther Ilona és Mariska, Poós Endre és Gábor.